

[Christophersen.]

det er der ingen andre end fremskridtspartiet der tror på. Vi øvrige ved udmærket, at næsten uanset hvad vi foretager os i denne sal, vil vi også i det næste par år og måske i endnu flere år køre med et statsbudget med et ganske mærkbart underskud, medmindre der sker en afgørende vending i den internationale økonomi. Vi kan lige så godt realistisk se i øjnene, at det er sådan, situationen vil udvikle sig. Derfor kan vi også lige så godt se i øjnene, at et lovforslag som dette kommer vi også til at behandle næste år og næste år igen – så kan man håbe, at beløbet bliver mindre – men derfor er det rimeligt at sige det ligeud, som vi har gjort det, at vi også i det næste par år vil være nødt til at opbygge en vis indenlandsk statsgæld, og at vi så nu må overveje, efter hvilke principper det skal ske og hvordan vi skal sørge for, at den bliver afviklet igen?

Det er på den baggrund, man skal se de tre principielle udtalelser om, hvad der bør ligge til grund for den indenlandske optagelse af statslån. Det er ikke, som nogle har villet fremstille det, en aftale. Det er heller ikke, som nogle har villet fremstille det, et instrument for de kommende års finanspolitik. Det er at overfortolke det. Men der er tale om, at en række partier er enige om nogle principper, som vi i vores politik bør holde os for øje. Det vil mit parti gøre, og vi går ud fra, at regeringen og de øvrige deltagere også vil leve op til de principper. Så må vi jo se, om vi kan blive enige om det, men det er en senere historie.

Det første synspunkt siger meget enkelt, og det er også et svar til hr. Maisted, der talte om den slappe finanspolitik, det første princip siger lige præcis det modsatte af det, hr. Maisted vil lægge i det, nemlig at nu skal disse indenlandske statslån ikke gå hen og blive en sovepude, sådan at vi bare optager nogle flere statslån, når underskuddet vokser. Vi er tværtimod enige om, at samtidig med at man optager indenlandske statslån, skal vi nu føre en finanspolitik, som gør det muligt for os at gennemføre det, som Nationalbankens direktør har peget på adskillige gange det sidste halve års tid, nemlig en pengepolitisk lempelse. Efter venstres opfattelse betyder dette, at vi skal til at føre en strammere finanspolitik. Det har vi sagt i lang tid, det vil vi arbejde for, og vi håber, at de øvrige partier også vil acceptere dette synspunkt.

Endvidere siger vi, at i de kommende år skal

vi føre en finanspolitik, som gør det muligt for os efterhånden at få afviklet den indenlandske statsgæld, vi har bygget op, sådan at vi ikke bare forfalder til, hver gang vi skal betale renter og afdrag, så at optage et nyt lån; sådan kan vi ikke fortsætte ud i al fremtid. Det er det, punkt 2 derfor sætter nogle retningslinjer for.

Punkt 3 understreger, at vi skal fortsætte den politik, som Nationalbanken i det sidste års tid har haft mulighed for at føre, nemlig at benytte en del af provenuet fra de kortfristede statslån til at støtte markedet for de lange obligationslån, sådan at vi kan fastholde en rimelig rente og i hvert fald ikke en højere rente for byggelån og andre lån til langsigtede investeringer.

Det er det, de tre principper går ud på. Det er det, som venstre i sin politik på det økonomiske område ønsker at efterleve, og vi håber naturligvis, at de øvrige partier, der er med til at fremsætte denne udtalelse, også vil forsøge at leve op til disse synspunkter.

Med disse ord kan jeg anbefale lovforslaget.

Freddy Madsen (DKP):

Det har jo under drøftelsen af denne sag været diskuteret meget, hvad disse indenlandske statslån betød for det langsigtede obligationsmarked. Her synes jeg, der i budgetdepartementets skrivelse af 28. april, som er optrykt i betænkningen, er nogle interessante tal, selv om påstandene ikke er rigtige. Det påstås bl. a. at der kan sælges store mængder af obligationer, uden at obligationsmarkedet påvirkes »på uacceptabel måde«. Denne bemærkning skal ses på baggrund af, at forskellen mellem den effektive rente af de langfristede obligationer og 3 måneders eurodollar-renten, altså spændvidden imellem dem, i november 1975, var på 5,33 pct. og i februar 1977 var på 10,6 pct.

Nu ved vi jo meget vel, at der er andre ting, der påvirker renten, deriblandt spørgsmålet om belåningen af værdistigningen i jord og fast ejendom, men den voldsomme vækst i spændvidden imellem den internationale rente og den hjemlige rente må efter vores opfattelse stå i forbindelse med, at det stort set er i det samme tidsrum, vi har haft denne indenlandske gældsstiftelse med de kortfristede papirer.

Det er interessant at se på de synspunkter, som flertallet nu er blevet enige om i betænkningen. Der er sagt, at der her var tale om et nyt stort forlig, det har pressen sagt. Jeg ved